

Vznik a počáteční působení Antiochie

Pastorační aktivita mládeže Antiochia vznikla mezi bohoslovci, a to v roce 1991. V teologickém konviktu (přípravný ročník pro bohoslovce) v Litoměřicích bylo tehdy asi 60 schopných konvikťáků. Tehdejší prefekti Petr Bartoněk a Marek Dunda zjistili podmínky pro budoucí možné uskutečnění této akce. Nápad se vylíhl v jejich hlavách už dávno před tím, ale začínají ho realizovat až teď. Původní idea je, aby mládež prožila prázdniny ve farnosti, která moc nepřekypuje náboženskou horlivostí. Mají se hledat různé cesty k tomu, jak se sblížit s místními obyvateli, a to natolik, aby mohli udělat konkrétní zkušenost s věřícími lidmi a poznali, že křesťanství je něco, co je jim blízké.

Jako první místo byly vybrány Vysoké Žibřidovice u Starého Města pod Sněžníkem. Pro tyto první prázdniny v Žibřidovicích byly pečlivě sestaveny jednotlivé turnusy účastníků. Každý turnus měl svého vedoucího a několik asistentů z řad konvikťáků a ti si s sebou vzali mládež převážně z okruhu svých známých. Bylo domluveno, že všichni se budou snažit navázat na působení předcházejících, kteří pokud možno předají veškeré dosavadní kontakty a informace. Už několik měsíců před realizováním Antiochie se konvikťáci scházeli pravidelně k modlitbám za tento úmysl. Připravovali si různé programy a sestavovali katecheze pro účastníky Antiochie.

První turnus přijel s více než třiceti mladými a ti měli za úkol vše patřičně rozjet. Start byl poměrně velkorysý. Skupinky vyrazily mezi lidi po Žibřidovicích i do nedaleké přifažené obce Žleb, v kostele probíhala téměř nepřetržitá adorace před svatostánkem, na které se pořád antiochiáci střídali, a večer se hrávala akční hra Škola. Jednalo se o jakousi bojovou hru v opuštěné budově staré školy. Hojně se jí účastnili i místní kluci. Už v druhé polovině prvního týdne Antiochie jsme pořádali taneční zábavu ve Starém Městě pod Sněžníkem. Přijela kapela z jižní Moravy a Antiochia udělala mohutnou propagaci. Udivovalo nás, že zábavy jsou ve Starém Městě velmi zřídka. Až teprve po půlnoci jsme se dozvěděli proč. Bylo tam prý nepsané pravidlo, že každá zábava musí skončit rvačkou, při které domácí pořádně vytrískají ty ostatní. Bylo nám totiž trochu divné, že po půlnoci se zaplněný sál začínal vylidňovat a zůstali jen místní rváči, přespolní odešli a řada byla už jen na nás. Na počet vyražených zubů jsme vyhráli. Naštěstí vše dopadlo poměrně dobře.

Další turnusy Antiochie velmi pěkně navázaly na tento první turnus a přidaly řadu dalších osobních kontaktů. Ve Žlebu býval každý den odpoledne růženec a nescházely ani celonoční adorace s velkým údivem pozorovatelů z řad místní mládeže s nezapomenutelným výrokem jednoho, který šel zkontrolovat několik hodin po půlnoci, co se v kostelíku děje: „Ty vole, voni se tam skutečně modlí.“

Vznikla řada přátelství a antiochiáci občasně navštěvovali své nové přátele. Druhý ročník Antiochie, který proběhl o prázdninách 1992, pak pokračoval v započatém díle.

O prázdninách 1992 byla myšlenka Antiochie přenesena do severních Čech. Bohoslovci vybrali čtyři farnosti, kde byly pro Antiochii ideální podmínky, tzn. religiozita téměř u nuly, kostel i fara použitelné a komunikace s místním duchovním správcem průchodná. Každé místo bylo promyšleno tak, aby tam bylo možno zkusit nové metody. V Úštěku jsme zkoušeli Antiochii v městečku. Ve Chcebuzi převládaly malé skupinky účastníků a Antiochia se prosadila teprve poté, co jsme pomohli odhalit zloděje, který kradl benzín z auta. V Křešicích pan farář vystavil Nejsvětější svátost a účastníci marně čekali několik dnů, až přijde kněz či jáhen, aby Nejsvětější svátost schoval a oni mohli přestat adarovat.

V Kravařích bylo tzv. modlitební centrum. Toto poutní místo mělo držet svou modlitbou činnost všech ostatních Antiochií. V Kravařích byly početnější skupinky účastníků a v jednom turnusu zde proběhla i Blochinova univerzita v rámci Antiochie. Při tomto ročníku

Antiochie jsme použili zvláštní prvek. V prvním turnusu existovala tzv. rychlá rota, do které patřilo několik nadšených mladíků, kteří přejížděli z místa na místo a pomáhali operativně zasahovat ve chvílích různých problémů nebo když se něco nepodařilo chytit za správný konec. Všechna 4 místa přinesla své ovoce. A to v podobě buďto několika obrácení anebo v dlouhodobější další spolupráci tamějších antiochiáků. Antiochie v Úštěku působila několik let a vydala plody jak na poli duchovním, tak na úrovni mezilidských vztahů.

Dalším zajímavým prvkem byla společná pouť Antiochií, a to hned při prvním turnusu, kdy se sešla všechna 4 místa na kopci u Úštěku na poutním místě Ostré. Bylo to zrovna ve chvíli, kdy se na Velehradě konala národní pouť a při ní naši biskupové zasvětili zemi Panně Marii. Při tomto setkání jsme měli mši svatou s P. Jaroslavem Střížem a Antiochia také byla zasvěcena pod ochranu Panny Marie.

V prvních letech Antiochie jsme se nespécializovali pouze na děti a mládež, ale pozornost byla věnována všem vrstvám obyvatel. Vždy byl kladen důraz na modlitbu a na osobní kontakty. U zrodu celé akce stálo několik nadšenců, kteří pro Antiochii byli ochotni obětovat mnoho.

V šlépějích těchto nadšenců pokračují stále noví a noví nadšenci pro Krista a jeho království.